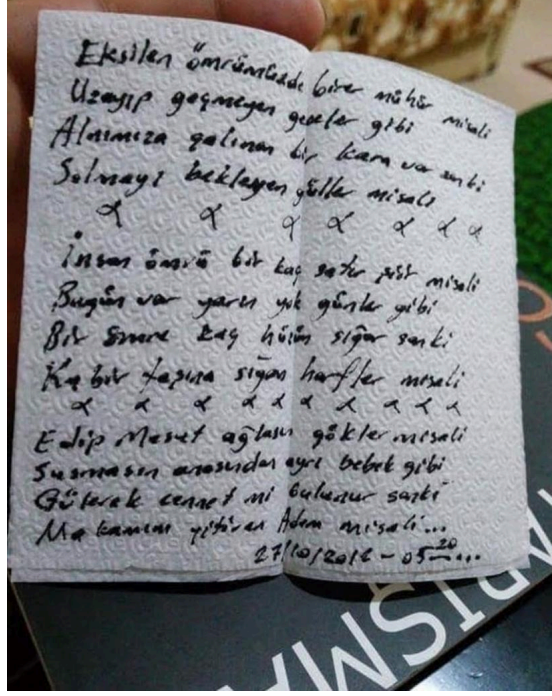

Huzursuzluk

– MESUT ÇİFTÇİ · 03 Eylül 2025

Huzursuzluk hayatımda her daim var olan en belirgin his. Hiçbir zaman beni terk etmiyor. Bu durumun nedenleri üzerine uzun uzun yazmak isterim elbette. Ancak böyle yaparsam bu yazı da geçmişte kaleme aldığım diğer yazılarımdan kötü bir kopyası olur yalnızca o kadar. Halbuki ben artık yazılarımda kendimi tekrarlamak istemiyorum. Yeni şeyler yazmak, yeni konulara değinmek istiyorum. Bu konuda ne kadar başarılı olabileceğimi de açıkçası bilemiyorum. Çünkü uzunca bir süredir günlerim, günler içinde yaşadıklarım ve hissettiklerim birbirinin aynısı. Hayatımda hiçbir değişiklik yok. Uzunca bir süredir bekliyor olsam da ne bir sürpriz ne de bir haber geliyor. Bir başıma rutinin içindeki döngüde aynı şeyleri yaşıyorum. Güvenli alanımın duvarları kalınlaştıkça kalınlaştı ve boyu yükseldikçe yükseldi. Sonunda güvenli alanım bir hapis hücresine dönüştü. Üstelik bu hücrede bir kapı ya da bir pencere de kalmadı. Oldukça güvenli ve bir o kadar da korkunç. Tüm tuğlalarını kendi ellerimle ördüm bu hücrenin. Başka çarem yoktu çünkü hayatta kalmaya çalışıyordum. Elbette sonucun böyle olacağını içten içe tahmin ediyordum ama bu korkunç durumla karşılaşana kadar vahametinin farkında değildim.

“Haline şükret!”, “Nankörlüğün lüzumu yok!”, “Sahip olduklarının kıymetini bil!”, “Aç mısın, açta mısın?”, “Senden daha kötü durumda olanlar var, en azından sağlıklısın hastanelerde inim inim inleyen hastaları düşün!” diyenleri duyar gibiyim. İnsan kendini kötü hissettiğinde kendinden daha kötü durumda olanları düşünüp kendini iyi hissedebilir mi? Eğer böyle bir şey mümkün ise var olan bu durum etik midir? Yani birileri benden daha kötü durumda diye ben neden kendimi iyi hissedeyim? Aynı mantık çerçevesinde benden daha iyi durumda olan birçok insan var, o zaman da kendimi kötü mü hissedeyeceğim? Bu

düşünce şekli oldukça mantıksız, oldukça ahlaksız değil mi? Birileri benden daha hasta, daha düşkün, daha yoksul, daha yalnız diye ben neden kendimi iyi hissedeyim? Bu avuntu hali bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Bu avuntuya eğer tüm insanlık sahip çıksaydı ve genel geçer bir durum haline getirseydi kuşkusuz hiçbir gelişme olmazdı ve insanlık yok olurdu. Çünkü herkes kendini bu avuntu ile teselli eder ve hiç kimse bir şeyleri düzeltmek için uğraşmazdı. İnsan elbette sahip olduklarının kıymetini bilmeli, bunda hiç şüphe yok. Peki, sahip olma ihtimali olanlar için ne yapmalı? Hiç sahip olamayacakları için ne yapmalı? Kaçırılan fırsatlar için örneğin? Ya sahip oldukları huzursuz ediyorsa insanı? O kadar çok yenilmiş ve o kadar çok kaybetmişse insan ve artık ne istediğini bile bilemiyorsa o zaman ne yapmalı?

Yazdıklarım çoğu zaman çevremdeki insanlar tarafından karamsar bulunuyor. Elbette bende umut ve neşe dolu şeyler yazmayı çok isterim. Ama hissetmediğim şeyleri yazmak yapay bir doku oluşturur ki böylesi bir yazmanın ne bana ne de okuyana bir faydası olur diye düşünüyorum. Umut dolu, neşeli, içi içine sığmayan mutluluklar yazmak ne de hoş olurdu ama öyle değil mi? Ancak ben hayatımda böyle şeyler yaşamıyorum ki? Elbette insan yaşamadıklarını da yazabilir ve hatta yaşamak istediklerini de yazabilir. Sonuçta yazmak dediğimiz eylemin sınırları yazan kişinin düşün dünyasının sınırları kadardır. Öyle ki kimi yazar yazılarında yalnızca oturdu kasabadan bahsederken kimi yazar uzaydan, galaksilerden, bambaşka gezegenlerdeki bambaşka hayatlardan bahseder. Ne yalnızca oturduğu kasabayı yazan yazarı kınamaktayım ne de başka galaksilerden bahseden yazarı övgüyle göklere çıkarmaktayım. Çünkü her iki yaklaşımda kanaatimce yanlış olur. Bence bir yazarın nasıl yazdığı değil neyi yazdığı önemlidir. Örneğin aşk hikayesi Anadolu'nun küçük bir köyünde de geçebilir, Andromeda Galaksisinin bilinmedik bir gezegeninde de. Her iki mekânda geçen duygu da aynı duygudur; aşktır. Şimdi biz Anadolu'nun küçük bir köyünde geçen aşk hikayesini küçümseyecek ve uzayda geçen bir aşk hikayesini övgü ile göklere mi çıkaracağız? Elbette bu son derece yanlış bir yaklaşım tarzı olur. Hangi zamanda ve hangi mekânda geçerse geçsin aşk, sevgi, öfke, nefret, yalnızlık, huzursuzluk hep aynıdır. Belki dokusu değişir, belki şiddeti değişir ama öyledir. Ben Anadolu'da değil de Amerika'da olsam da çektiğim yalnızlık, yoksulluk, terk edilmişlik, ötelenmişlik, huzursuzluk yine aynı olacaktı ve yazdıklarım yine karamsar bulunacaktı.

Odanın köşesinde yıllardır duran bir sandalye var. Ne oturuluyor ne de atılıyor. Bacağı biraz yamuk, tahtaları gıcırıyor. Sanki üzerine oturanı yere bırakacakmış gibi bir hali var. Ama yine de orada, her gün gözümün önünde. Bazen düşünüyorum: Belki de benim içimdeki huzursuzluk da bu sandalye gibi. İşe yaramıyor gibi görünüyor ama bir türlü atamıyorum. Belki geçmişten bir anıyı tutuyor, belki de bana sürekli bir şey hatırlatıyor. Onu odadan çıkarsam boşluk olacak, bu kez de o boşluk gözümün önünden gitmeyecek. Kim bilir, belki de hepimizin hayatında böyle sandalyeler vardır. Ne oturabildiğimiz ne de kurtulabildiğimiz. Biraz yamuk, biraz gıcırdayan, ama varlığıyla sessizce huzurumuzu bozan. Benim sandalyem konuşmasa da anlatıyor aslında: Geçmişin yükünü, geleceğin belirsizliğini, şimdinin daracak çemberini. Her baktığımda, kendi içimdeki eksik parçaları görüyorum. Onu atsam da kurtulamam, tutsam da tamamlanam. Belki de mesele sandalyeyi değiştirmek değil, onunla yaşamayı öğrenmekte gizlidir. Belki de insan, gıcırdayan sandalyelerde oturmayı öğrenince kendi huzursuzluğuyla da barışır. Çünkü hayat, hiçbir zaman kusursuz ve sessiz bir mobilya gibi değildir; hep biraz yamuktur, hep biraz

ses çıkarır. Ben biliyorum ki, odanın köşesindeki kırık sandalye var oldukça huzursuzluğum da var olacak. Ama belki de tam da bu yüzden yazabiliyorum. Keşke daha az acı verseydi...